

SATURS

Otrdiena pēc Lieldienām	1
<i>Lasījums (Jņ 20:1–10)</i>	
Trešdiena pēc Lieldienām	3
<i>Lasījums (Jņ 20:11–18)</i>	
Ceturtdiena pēc Lieldienām	5
<i>Lasījums (Lk 24:1–12)</i>	
Piektdiena pēc Lieldienām	7
<i>Lasījums (Lk 24:36–49)</i>	
Sestdiena pēc Lieldienām	10
<i>Lasījums (Mt 28:1–20)</i>	
Lieldienu otrā svētdiena jeb Baltā svētdiena (<i>Quasi modo geniti</i>).	13
<i>Lasījums (Jņ 20:19–31)</i>	
Pirmdiena pēc Baltās svētdienas	15
<i>Lasījums (Jņ 21:1–14)</i>	
Otrdiena pēc Baltās svētdienas	18
<i>Lasījums (Jņ 21:15–25)</i>	
Trešdiena pēc Baltās svētdienas	20
<i>Lasījums (1Kor 15:1–20)</i>	
Ceturtdiena pēc Baltās svētdienas	23
<i>Lasījums (1Kor 15:21–34)</i>	
Piektdiena pēc Baltās svētdienas	25
<i>Lasījums (1Kor 15:35–58)</i>	
Sestdiena pēc Baltās svētdienas	28
<i>Lasījums (Jņ 10:1–10)</i>	
Lieldienu trešā svētdiena jeb Labā Gana svētdiena (<i>Misericordia Domini</i>).	31
<i>Lasījums (Jņ 10:11–16)</i>	

Pirmdiena pēc Lieldienu trešās svētdienas	33
<i>Lasījums (Jņ 10:17–29)</i>	
Otrdiena pēc Lieldienu trešās svētdienas.	35
<i>Lasījums (Jņ 10:30–42)</i>	
Trešdiena pēc Lieldienu trešās svētdienas	37
<i>Lasījums (Jņ 11:1–16)</i>	
Ceturtdiena pēc Lieldienu trešās svētdienas	40
<i>Lasījums (Jņ 11:17–37)</i>	
Piektdiena pēc Lieldienu trešās svētdienas	42
<i>Lasījums (Jņ 11:38–57)</i>	
Sestdiena pēc Lieldienu trešās svētdienas.	45
<i>Lasījums (Jņ 12:35–50)</i>	
Lieldienu ceturta svētdiena (<i>Jubilate</i>)	47
<i>Lasījums (Jņ 16:16–22)</i>	
Pirmdiena pēc Lieldienu ceturta svētdienas	50
<i>Lasījums (Jņ 14:1–14)</i>	
Otrdiena pēc Lieldienu ceturta svētdienas.	52
<i>Lasījums (Jņ 14:15–24)</i>	
Trešdiena pēc Lieldienu ceturta svētdienas.	54
<i>Lasījums (Jņ 15:1–8)</i>	
Ceturtdiena pēc Lieldienu ceturta svētdienas.	56
<i>Lasījums (Jņ 15:9–17)</i>	
Piektdiena pēc Lieldienu ceturta svētdienas	58
<i>Lasījums (Jņ 15:18–25)</i>	
Sestdiena pēc Lieldienu ceturta svētdienas.	60
<i>Lasījums (Jņ 15:26–16:4)</i>	
Lieldienu piektā svētdiena (<i>Cantate</i>)	62
<i>Lasījums (Jņ 16:5–13)</i>	
Pirmdiena pēc Lieldienu piektās svētdienas.	64
<i>Lasījums (Jņ 17:1–8)</i>	
Otrdiena pēc Lieldienu piektās svētdienas	67
<i>Lasījums (Jņ 17:9–16)</i>	
Trešdiena pēc Lieldienu piektās svētdienas	69
<i>Lasījums (Jņ 17:17–26)</i>	

Ceturtdiena pēc Lieldienu piektās svētdienas	71
<i>Lasījums (Ps 115:1–18)</i>	
Piektdiena pēc Lieldienu piektās svētdienas.	74
<i>Lasījums (Ps 116:1–19)</i>	
Sestdiena pēc Lieldienu piektās svētdienas	76
<i>Lasījums (Ps 118:1–18)</i>	
Lieldienu sestā svētdiena jeb Lūgšanas svētdiena (<i>Rogate</i>)	78
<i>Lasījums (Jņ 16:23–33)</i>	
Pirmdiena pēc Lieldienu sestās svētdienas	80
<i>Lasījums (Lk 11:1–13)</i>	
Otrdiena pēc Lieldienu sestās svētdienas.	83
<i>Lasījums (Mt 6:5–15)</i>	
Trešdiena pēc Lieldienu sestās svētdienas	86
<i>Lasījums (Kol 3:1–11)</i>	
Kristus Debesbraukšanas diena	88
<i>Lasījums (Apd 1:1–11)</i>	
Piektdiena pēc Kristus Debesbraukšanas dienas	90
<i>Lasījums (Apd 1:12–26)</i>	
Sestdiena pēc Kristus Debesbraukšanas dienas	92
<i>Lasījums (Rm 8:1–11)</i>	
Lieldienu septītā svētdiena (<i>Exaudi</i>)	94
<i>Lasījums (Rm 8:31–39)</i>	
Pirmdiena pēc Lieldienu septītās svētdienas	96
<i>Lasījums (Rm 8:12–17)</i>	
Otrdiena pēc Lieldienu septītās svētdienas	98
<i>Lasījums (Rm 8:18–30)</i>	
Trešdiena pēc Lieldienu septītās svētdienas	101
<i>Lasījums (Gal 3:1–14)</i>	
Ceturtdiena pēc Lieldienu septītās svētdienas	103
<i>Lasījums (Gal 4:1–11)</i>	
Piektdiena pēc Lieldienu septītās svētdienas	105
<i>Lasījums (Gal 5:13–26)</i>	
Sestdiena pēc Lieldienu septītās svētdienas jeb Vasarsvētku priekšvakars	108
<i>Lasījums (Gal 6:1–18)</i>	

Vasarsvētki jeb Svētā Gara svētki.	110
<i>Lasījums (Jņ 14:23–31)</i>	
Otrie Vasarsvētki	112
<i>Lasījums (Jņ 3:16–21)</i>	
Otrdiena pēc Vasarsvētkiem	114
<i>Lasījums (Apd 2:1–21)</i>	
Trešdiena pēc Vasarsvētkiem	117
<i>Lasījums (Apd 2:22–41)</i>	
Ceturtdiena pēc Vasarsvētkiem	119
<i>Lasījums (Apd 2:42–3:15)</i>	
Piektdiena pēc Vasarsvētkiem.	122
<i>Lasījums (Apd 4:1–22)</i>	
Sestdiena pēc Vasarsvētkiem	125
<i>Lasījums (Apd 4:23–37)</i>	
Trīsvienības svētki	128
<i>Lasījums (Mt 11:25–30)</i>	
Pirmdiena pēc Trīsvienības svētkiem	130
<i>Lasījums (Apd 5:12–42)</i>	
Otrdiena pēc Trīsvienības svētkiem	133
<i>Lasījums (Apd 6:1–15)</i>	
Trešdiena pēc Trīsvienības svētkiem	136
<i>Lasījums (Apd 7:51–8:8)</i>	
Ceturtdiena pēc Trīsvienības svētkiem	138
<i>Lasījums (Apd 9:1–31)</i>	
Piektdiena pēc Trīsvienības svētkiem	141
<i>Lasījums (Apd 10:1–23)</i>	
Sestdiena pēc Trīsvienības svētkiem	144
<i>Lasījums (Apd 10:24–48)</i>	
Pirmā svētdiena pēc Trīsvienības svētkiem jeb Otrā svētdiena pēc Vasarsvētkiem	147
<i>Lasījums (Jņ 3:1–16)</i>	
Pirmdiena pēc 1. svētdienas pēc Trīsvienības svētkiem. . .	150
<i>Lasījums (Mt 28:18–20)</i>	
Otrdiena pēc 1. svētdienas pēc Trīsvienības svētkiem . . .	152
<i>Lasījums (Rm 6:3–11)</i>	

Trešdiena pēc 1. svētdienas pēc Trīsvienības svētkiem . . .	154
<i>Lasījums (Tit 3:4–7)</i>	
Ceturtdiena pēc 1. svētdienas pēc Trīsvienības svētkiem . . .	156
<i>Lasījums (Jņ 1:29–34)</i>	
Piektdiena pēc 1. svētdienas pēc Trīsvienības svētkiem . . .	158
<i>Lasījums (Apd 8:26–39)</i>	
Sestdiena pēc 1. svētdienas pēc Trīsvienības svētkiem . . .	162
<i>Lasījums (Lk 13:22–35)</i>	
Otrā svētdiena pēc Trīsvienības svētkiem	
jeb Trešā svētdiena pēc Vasarsvētkiem	164
<i>Lasījums (Lk 14:16–24)</i>	
Pirmdiena pēc 2. svētdienas pēc Trīsvienības svētkiem . . .	166
<i>Lasījums (Lk 19:1–10)</i>	
Otrdiena pēc 2. svētdienas pēc Trīsvienības svētkiem . . .	169
<i>Lasījums (1Tēs 1:1–10)</i>	
Trešdiena pēc 2. svētdienas pēc Trīsvienības svētkiem . . .	171
<i>Lasījums (1Tēs 2:1–13)</i>	
Ceturtdiena pēc 2. svētdienas pēc Trīsvienības svētkiem . . .	174
<i>Lasījums (1Tēs 2:14–3:13)</i>	
Piektdiena pēc 2. svētdienas pēc Trīsvienības svētkiem . . .	177
<i>Lasījums (1Tēs 4:1–18)</i>	
Sestdiena pēc 2. svētdienas pēc Trīsvienības svētkiem . . .	180
<i>Lasījums (1Tēs 5:12–28)</i>	
Trešā svētdiena pēc Trīsvienības svētkiem	
jeb Ceturrtā svētdiena pēc Vasarsvētkiem	182
<i>Lasījums (Lk 15:1–10)</i>	
Pirmdiena pēc 3. svētdienas pēc Trīsvienības svētkiem. . .	184
<i>Lasījums (Lk 15:11–32)</i>	
Otrdiena pēc 3. svētdienas pēc Trīsvienības svētkiem . . .	187
<i>Lasījums (Rm 1:1–23)</i>	
Trešdiena pēc 3. svētdienas pēc Trīsvienības svētkiem . . .	190
<i>Lasījums (Rm 3:9–31)</i>	
Ceturtdiena pēc 3. svētdienas pēc Trīsvienības svētkiem . . .	193
<i>Lasījums (Rm 4:13–25)</i>	

Piektdiena pēc 3. svētdienas pēc Trīsvienības svētkiem . . .	195
<i>Lasījums (Rm 5:1–11)</i>	
Sestdienā pēc 3. svētdienas pēc Trīsvienības svētkiem . . .	197
<i>Lasījums (Rm 5:12–21)</i>	
Ceturtdā svētdienā pēc Trīsvienības svētkiem jeb Piektdā svētdienā pēc Vasarsvētkiem	200
<i>Lasījums (Mt 7:1–5)</i>	
Pirmdiena pēc 4. svētdienas pēc Trīsvienības svētkiem. . .	202
<i>Lasījums (Rm 6:1–23)</i>	
Otrdienā pēc 4. svētdienas pēc Trīsvienības svētkiem . . .	205
<i>Lasījums (Rm 7:7–25)</i>	
Trešdienā pēc 4. svētdienas pēc Trīsvienības svētkiem . . .	208
<i>Lasījums (Gal 3:19–29)</i>	
Ceturtdienā pēc 4. svētdienas pēc Trīsvienības svētkiem . .	210
<i>Lasījums (1Kor 1:1–16)</i>	
Piektdienā pēc 4. svētdienas pēc Trīsvienības svētkiem . .	214
<i>Lasījums (1Kor 1:17–31)</i>	
Sestdienā pēc 4. svētdienas pēc Trīsvienības svētkiem . . .	216
<i>Lasījums (1Kor 2:1–16)</i>	
Piektdā svētdienā pēc Trīsvienības svētkiem jeb Sestā svētdienā pēc Vasarsvētkiem	219
<i>Lasījums (Lk 5:1–11)</i>	
Pirmdienā pēc 5. svētdienas pēc Trīsvienības svētkiem. . .	221
<i>Lasījums (1Kor 3:1–23)</i>	
Otrdienā pēc 5. svētdienas pēc Trīsvienības svētkiem . . .	224
<i>Lasījums (1Kor 4:1–21)</i>	
Trešdienā pēc 5. svētdienas pēc Trīsvienības svētkiem . . .	227
<i>Lasījums (1Kor 5:1–13)</i>	
Ceturtdienā pēc 5. svētdienas pēc Trīsvienības svētkiem . .	230
<i>Lasījums (1Kor 6:1–20)</i>	
Piektdienā pēc 5. svētdienas pēc Trīsvienības svētkiem . .	232
<i>Lasījums (1Kor 7:1–16)</i>	
Sestdienā pēc 5. svētdienas pēc Trīsvienības svētkiem . . .	235
<i>Lasījums (Mt 5:1–19)</i>	

Sestā svētdiena pēc Trīsvienības svētkiem	
jeb Septītā svētdiena pēc Vasarsvētkiem	238
<i>Lasījums (Mt 5:20–26)</i>	
Pirmdiena pēc 6. svētdienas pēc Trīsvienības svētkiem. . .	241
<i>Lasījums (Mt 5:27–48)</i>	
Otrdiena pēc 6. svētdienas pēc Trīsvienības svētkiem . . .	244
<i>Lasījums (1Kor 7:17–40)</i>	
Trešdiena pēc 6. svētdienas pēc Trīsvienības svētkiem . . .	247
<i>Lasījums (1Kor 8:1–13)</i>	
Ceturtdiena pēc 6. svētdienas pēc Trīsvienības svētkiem . .	250
<i>Lasījums (1Kor 9:1–15)</i>	
Piektdiena pēc 6. svētdienas pēc Trīsvienības svētkiem . .	252
<i>Lasījums (1Kor 9:15–27)</i>	
Sestdiena pēc 6. svētdienas pēc Trīsvienības svētkiem . . .	255
<i>Lasījums (1Kor 10:1–15)</i>	
Septītā svētdiena pēc Trīsvienības svētkiem	
jeb Astotā svētdiena pēc Vasarsvētkiem	257
<i>Lasījums (Mt 17:1–8)</i>	
Pirmdiena pēc 7. svētdienas pēc Trīsvienības svētkiem. . .	259
<i>Lasījums (Atkl 1:1–20)</i>	
Otrdiena pēc 7. svētdienas pēc Trīsvienības svētkiem . . .	262
<i>Lasījums (Atkl 4:1–11)</i>	
Trešdiena pēc 7. svētdienas pēc Trīsvienības svētkiem . . .	265
<i>Lasījums (Atkl 5:1–14)</i>	
Ceturtdiena pēc 7. svētdienas pēc Trīsvienības svētkiem . .	267
<i>Lasījums (Ef 1:1–12)</i>	
Piektdiena pēc 7. svētdienas pēc Trīsvienības svētkiem. . .	270
<i>Lasījums (Ef 1:13–23)</i>	
Sestdiena pēc 7. svētdienas pēc Trīsvienības svētkiem . . .	273
<i>Lasījums (Ef 2:1–10)</i>	
Astotā svētdiena pēc Trīsvienības svētkiem	
jeb Devītā svētdiena pēc Vasarsvētkiem	275
<i>Lasījums (Mt 7:15–21)</i>	
Pirmdiena pēc 8. svētdienas pēc Trīsvienības svētkiem. . .	277
<i>Lasījums (Jer 2:4–19)</i>	

Otrdiena pēc 8. svētdienas pēc Trīsvienības svētkiem . . .	280
<i>Lasījums (Jer 2:26–37)</i>	
Trešdiena pēc 8. svētdienas pēc Trīsvienības svētkiem . . .	282
<i>Lasījums (Jer 5:1–13)</i>	
Ceturtdiena pēc 8. svētdienas pēc Trīsvienības svētkiem . . .	286
<i>Lasījums (Jer 5:20–31)</i>	
Piektdiena pēc 8. svētdienas pēc Trīsvienības svētkiem . . .	288
<i>Lasījums (Jer 6:10–17)</i>	
Sestdiena pēc 8. svētdienas pēc Trīsvienības svētkiem . . .	290
<i>Lasījums (Mt 6:19–23)</i>	
Devītā svētdiena pēc Trīsvienības svētkiem jeb Desmitā svētdiena pēc Vasarsvētkiem	291
<i>Lasījums (Lk 12:42–48)</i>	
Pirmdiena pēc 9. svētdienas pēc Trīsvienības svētkiem. . .	294
<i>Lasījums (1Kor 11:1–16)</i>	
Otrdiena pēc 9. svētdienas pēc Trīsvienības svētkiem . . .	298
<i>Lasījums (1Kor 12:1–13)</i>	
Trešdiena pēc 9. svētdienas pēc Trīsvienības svētkiem . . .	300
<i>Lasījums (1Kor 12:14–30)</i>	
Ceturtdiena pēc 9. svētdienas pēc Trīsvienības svētkiem . . .	303
<i>Lasījums (1Kor 12:31–13:13)</i>	
Piektdiena pēc 9. svētdienas pēc Trīsvienības svētkiem. . .	305
<i>Lasījums (1Kor 14:1–25)</i>	
Sestdiena pēc 9. svētdienas pēc Trīsvienības svētkiem . . .	308
<i>Lasījums (1Kor 14:26–40)</i>	
Desmitā svētdiena pēc Trīsvienības svētkiem jeb Vienpadsmitā svētdiena pēc Vasarsvētkiem	312
<i>Lasījums (Lk 19:41–47)</i>	
Pirmdiena pēc 10. svētdienas pēc Trīsvienības svētkiem . . .	314
<i>Lasījums (Atkl 2:1–11)</i>	
Otrdiena pēc 10. svētdienas pēc Trīsvienības svētkiem. . .	317
<i>Lasījums (Atkl 2:12–29)</i>	
Trešdiena pēc 10. svētdienas pēc Trīsvienības svētkiem . . .	320
<i>Lasījums (Atkl 3:1–13)</i>	

Ceturtdiena pēc 10. svētdienas pēc Trīsvienības svētkiem	322
<i>Lasījums (Atkl 3:14–22)</i>	
Piektdiena pēc 10. svētdienas pēc Trīsvienības svētkiem	325
<i>Lasījums (1Jņ 1:1–10)</i>	
Sestdiena pēc 10. svētdienas pēc Trīsvienības svētkiem	327
<i>Lasījums (1Jņ 2:1–14)</i>	
Svēto Rakstu rādītājs	331

OTRDIENA PĒC LIELDIENĀM

Lasījums (Jņ 20:1–10)

Pirmajā nedēļas dienā, rīta agrumā, kad vēl bija tumsa, Marija Magdalēna nāca pie kapa un redzēja akmeni no kapa noveltu. Viņa skriešus devās pie Sīmaņa Pētera un pie otra mācekļa, ko Jēzus mīlēja, un tiem sacīja: “Viņi ir paņēmuši no kapa Kungu, un mēs nezinām, kur tie viņu likuši.” Tad Pēteris un tas otrs māceklis devās uz kapu. Abi skrēja kopā, bet otrais māceklis aizskrēja ātrāk par Pēteri un pie kapa nonāca pirmais. Viņš pieliecās un ieraudzīja linu autu noliktu, bet pats iekšā negāja. Tad, sekodams viņam, atnāca arī Sīmanis Pēteris un, iegājis kapā, ieraudzīja nolikto linu autu, bet sviedrautu, ar ko bija aplāta Jēzus galva, noliktu nevis kopā ar linu autu, bet atsevišķi satītu citā vietā. Tad kapā iegāja arī otrs māceklis, kurš tur bija nonācis pirmais; un viņš redzēja un ticēja. Tie gan vēl nesaprata, ka pēc Rakstiem viņam būs augšāmcelties no mirušajiem. Tad mācekļi atkal aizgāja uz savām mājām.

“[..] viņš redzēja un ticēja.” (Jņ 20:8)

Kad Jānis ataino Lieldienu rīta notikumus, ir viegli pamanāms, ka šeit runā aculiecinieks. Viņam Lieldienas sākās ar to, ka Marija Magdalēna atnāca atpakaļ no kapa noraizējusies un izbijusies. Viņa turp bija gājusi ar citām sievietēm un acīmredzot tās atstājusi tur. Proti, viņa nezināja, ko tās bija dabūjušas redzēt un dzirdēt. Tā varēja vien izstāstīt viņu pirmo reakciju: “Viņi ir paņēmuši no kapa Kungu, un mēs nezinām, kur tie viņu likuši.”

Pēteris un Jānis nekavējoties devās ceļā. Jānis raksta, ka viņi skrēja. Ceļš taču nebija tāls. Gan Golgāta, gan kaps atradās uzreiz aiz pilsetas mūriem. Jānis bija ātrāks un galā nonāca pirmais. Viņš redzēja,

ka viss bija tieši tā, kā sievietes bija sacījušas. Akmens bija novelts, un kaps bija tukšs. Viņš pieliecās un tur ieraudzīja noliktus linu autus. Taču viņš negāja iekšā. Šķiet, viņš jau no sākuma apjauta, ka šeit bija noticis kaut kas prātam neaptverams – liels brīnums. Varbūt tāpēc viņš palika ārpusē, ka juta bijību.

Pēteris šādi nerīkojās. Viņš gribēja noskaidrot, kā tas noticis, un taisnā ceļā devās iekšā kapā. Tur viņš ieraudzīja noliktu linu autu, kurā bija ietīts Jēzus ķermenis, un atsevišķā vietā noliktu sviedrautu, ar kuru bija aplāta Jēzus galva. Taču Jēzus tur nebija.

Arī Jānis ienāca iekšā. Stāvē rakstīts, ka “viņš redzēja un ticēja”. Kaut kas viņam lika saprast notikušo.

Lai ietītu mirušo, parasti izmantoja garu linu autu – vismaz divkārt garāku par mirušo. Marks raksta, ka Jāzeps no Arimatejas Lielās piektdienas vakarā nopirka “smalku linu audeklu” (grieķiski *sindōn*). Mirušo uzlika uz tā, un audeklu salocīja, tā ka tika nosepts viss ķermenis. Tinumu pēc tam nostiprināja ar saišu palīdzību.

Tas, ka linu auti bija nolikti īpašā veidā, norāda uz divām lietām. Šeit nebija darbojies kapu laupītājs. Turklāt kaut kas neparasts bija arī veidā, kādā tika nolikti auti.

Tad Jānis saprata. Neviens nebūtu varējis aiznest Jēzu. Šeit bija noticis kaut kas nedzirdēts, kas tāds, kas paredzēja Dieva iejaukšanos. Jēzus ķermenim kaut kādā veidā bija jātop pārvērstam. Ārējais apvalks, apsēji bija palikuši, taču ķermenis, ko tie bija apņēmuši, bija prom. Jānis apjauta, kas bija noticis. Iekams kāds vēl bija redzējis Augšāmcelto, viņš saprata, ka Skolotājs bija dzīvs, taču ne tā kā agrāk, bet gan jaunā veidolā – tādā veidā, kā neviens nekad agrāk nebija dzīvojis.

Kungs Jēzu, man pilnīgi pietiek zināt, ka tu esi dzīvs. Es tomēr nespēju aptvert, ko Dievs toreiz paveica. Kā gan es varētu iedomāties to, ko neviens cilvēks nespēj aprakstīt? Es lūdzu vien pēc tā, ka varu zināt, ko tu vēlies, lai es zinātu, varu zināt to, ko man ir nepieciešams zināt, lai varētu tev ticēt, tevi mīlēt un lai varētu redzēt tavu varu un

saprast, ko tu spēj mums dāvēt. Tālab es tevi lūdzu, ka tu ļauj man sajūst tavas augšāmcelšanās spēku savā sirdī, ka tu nonāvē manu veco es, atdzīvini patieso ticību un īsto mīlestību un ļauj man dienu no dienas piecelties, lai dzīvotu kopā ar tevi. Āmen.

TREŠDIENA PĒC LIELDIENĀM

Lasījums (Jņ 20:11–18)

Bet Marija stāvēja ārā kapa priekšā un raudāja. Raudādama viņa noliecās kapā un redzēja divus eņģeļus baltās drēbēs sēžam, kur Jēzus miesas bija gulējušas, vienu galvgalī un otru kājgalī. Tie viņai sacīja: “Sieviete, kādēļ tu raudi?” Viņa tiem atbildēja: “Viņi paņēmuši manu Kungu, un es nezinu, kur tie viņu likuši.” To sacījusi, viņa pagriezās atpakaļ un redzēja Jēzu stāvam, bet viņa nezināja, ka tas ir Jēzus. Jēzus viņai sacīja: “Sieviete, kādēļ tu raudi? Ko tu meklē?” Viņa, domādama, ka tas ir dārznieks, viņam sacīja: “Kungs, ja tu viņu esi aiznesis, saki man, kur tu viņu esi licis, es viņu paņemšu.” Jēzus viņai sacīja: “Marija!” Pagriežusies tā viņam ebrejiski saka: “Rabuni” (tas ir: Skolotāj)! Jēzus sacīja: “Nepieskaries man, es vēl neesmu uzkāpis pie Tēva; bet dodies pie maniem brāļiem un saki viņiem: es uzkāpu pie mana Tēva un jūsu Tēva un pie mana Dieva un jūsu Dieva.” Marija Magdalēna atnāca pie mācekļiem un pavēstīja: “Es redzēju Kungu!” Un viņa stāstīja, ko viņš tai sacījis.

“[..] pie mana Tēva un jūsu Tēva [..]” (Jņ 20:17)

Marija, palikusi viena, stāvēja kapa priekšā. Viņa raudāja. Viņu bija pārņēmis tikpat neparasts mīlestības un mazticības sajaukums, kā tas bija citiem. Viņa būtu gribējusi darīt jebko sava mirušā Skolotāja labā. Taču iespēja, ka viņš varētu būt dzīvs, viņai neienāca prātā.

Tad Jēzus atnāca un nostājās aiz viņas. Viņa pagriezās un pamanīja viņu, tomēr viņai joprojām neienāca prātā, ka tas varētu būt Jēzus. Tikai tad, kad viņš to sauca vārdā, tā atpazīna viņu pēc balss intonācijas un tembra. Acīmredzot viņa aiz prieka izdarīja kādu impulsīvu kustību, nokrītot zemē un apķerot viņa kājas. Taču viņš to neatlāva. Tā vietā viņš to sūtīja ar vēsti pie apustuļiem. Viņus Jēzus taču bija izraudzījis, lai tie būtu augšāmcelšanās liecinieki. Viņiem šī vēsts būs jānes pasaulē un jāklūst par Vārda kalpiem. Tālab tiem ātrāk par citiem bija jāzina, ka viņš bija dzīvs.

Viņš tos sauca par saviem brāļiem. Agrāk viņš tā netika darījis. Tā nebija nekāda nejaušība. Tie bija kļuvuši par viņa brāļiem, kopš viņš bija uzņēmies to grēkus. Caur savu nāvi viņš tiem un visiem citiem grēciniekiem bija radījis iespēju būt par Dieva bērniem. Viņš nu bija “pirmdzimtais daudzu brāļu vidū”, kā tas tiek izteikts Vēstulē romiešiem. Tāpat kā tie bija ieguvuši daļu viņa nāvē, tie iegūs daļu arī viņa augšāmcelšanās brīnumā. Dzīvību, kas viņam nu piederēja, viņš dāvās arī tiem. Viņš bija pirmais, kas no nāves bija pārgājis dzīvībā. Citi drīkstēs viņam sekot.

Kungs, ļauj man dzirdēt tavu balsi. Ļauj man dzirdēt, kā tu mani sauc vārdā. Tu taču to darīji jau toreiz, kad es tiku kristīts. To tu esi man atgādinājis, sakot: “[..] es tevi nosaucu tavā vārdā, tu esi mans!” Māci man atpazīt tavu balsi, tā ka nekavējoties spēju to izšķirt starp daudzām citām balsīm pasaulē, starp šaubu un kārdināšanas balsīm, starp mazticības un bailīguma balsīm. Māci man ieklausīties tavā balsī un nekavējoties sadzirdēt, ko tu runā. Tava balss taču man dara zināmu to, ka tu esi dzīvs. Tā dzirdot, man nekas vairs nav vajadzīgs. Ļauj man to dzirdēt arī tai brīdī, kad man reiz būs jāaiziet un jāatstāj šī pasaule. Āmen.

CETURTDIENA PĒC LIELDIENĀM

Lasījums (Lk 24:1–12)

Nedēļas pirmajā dienā pašā rīta agrumā viņas atnāca pie kapa, nesdamas smaržīgās zāles, ko bija sagatavojušas. Bet tās atrada akmeni no kapa noveltu. Iegājušas iekšā, tās Kunga Jēzus miesas neatrada. Kamēr viņas bija apjukušas par to, kas noticis, redzi, tām blakus nostājās divi vīri spoži mirdzošās drānās. Tās izbailēs zemu nolieca galvas, bet viņi tām sacīja: “Ko jūs meklējat dzīvo starp mirušajiem? Šeit viņa nav, viņš ir augšāmcēlies. Atcerieties, ko viņš jums sacīja, vēl būdams Galilejā: Cilvēka Dēlam jātiek nodotam grēcīgu cilvēku rokās un krustā sistam un trešajā dienā jāceļas no mirušajiem.” Un tās atcerējās viņa vārdus. Atgriezušās no kapa, viņas visu pastāstīja tiem vienpadsmit un arī pārējiem. Tās bija Marija Magdalēna un Joanna, un Marija, Jēkaba māte, un vēl citas ar tām, kas pastāstīja to apustuļiem. Taču viņu stāstītais tiem šķita kā blēņas, un tie viņām neticēja. Bet Pēteris piecēlies aizskrēja pie kapa un, ielūkojies tajā, redzēja tikai noliktu linu autu; un viņš aizgāja, brīnīdamies par to, kas noticis.

*“Pēc savām ciešanām viņš nostājās dzīvs viņu priekšā,
un četrdesmit dienās viņš to daudzas reizes pierādīja [..]”
(Apd 1:3)*

Lūka sava evaņģēlija sākumā raksta, ka viņš “visu no paša sākuma ļoti rūpīgi izpētījis”. Un tādējādi mēs varam sekot to cilvēku piemēram, kuru “mums ir atstāstījuši [..] pirmie aculiecinieki un vārda kalpi”. Līdzīgā veidā arī sava evaņģēlija beigās Lūka ir mēģinājis sniegt kopsavilkumu par notikumiem pēc augšāmcelšanās. Jānis tos izklāsta daudz izsmēlošāk. Viņa stāstījums galvenokārt balstās paša atmiņās, tāpēc mums ir saglabātas daudzas detaļas, kuras mēs citādi nebūtu varējuši uzzināt. Lūka piemin tikai dažas lietas, kuras Jānis izstāsta daudz izsmēlošāk: piemēram, kā Pēteris steidzās uz kapu. Lūka pat nepiemin Jāni. Bet viņš neuzskata, ka Pēteris uz kapu devās *viens*, jo

nedaudz tālāk notikuma aprakstā par mācekļiem ceļā uz Emmausu Kleops apgalvo, ka “daži no mūsējiem aizgāja pie kapa”.

Notikumi Lieldienu rītā nāca kā pārsteigums. Valdija nemiers un apjukums. Cilvēki skraidīja šurpu turpu – gan uz kapu, gan no kapa. Katrs liecinieks piedzīvoja savu daļu notikumu gaitas. Marijai Magdalēnai bija savs stāsts, ko izstāstīt. Gan Pēteris, gan Jānis šo lietu skatīja nedaudz atšķirīgi. Citas sievietes acīmredzot nebija redzējušas visu uzreiz. Dažas no tām varēja pastāstīt par jaunu vīrieti baltās drēbēs iekšā kapā. Citas acīmredzot ir stāstījušas par diviem vīriem, kuri nostājās viņu priekšā spoži mirdzošās drānās.

Tā notiek vienmēr, kad aculiecinieki stāsta par pārsteidzošiem notikumiem, kas strauji nomaina cits citu. Nav neviena, kas būtu redzējis pilnīgi visu. Hronoloģisko secību pēc tam jāmeģina rekonstruēt. Bet tieši variācijas norāda uz to, ka darišana ir ar aculieciniekiem. Ja visi notikuma apraksti pilnībā sakristu un pateiktu vienu un to pašu, rastos aizdomas, ka tie ir pielaboti un koriģēti.

Pašlaik mums ir iespēja Lieldienu rītā piedzīvot visu izbrīnu un nemieru, apjukumu un šaubas – un tieši tālab arī pārsteidzošo prieku, atklājot patiesību par to, ka Jēzus ir uzcēlies no mirušajiem un ka viņš to “daudzas reizes pierādīja”. Šeit nav runa par spekulācijām, arī ne par dažu mācekļu cerībām, kas viņos nostiprināja tieksmi redzēt vīzijas un vēlmi ticēt nesakarīgām baumām. Viņi – tieši tāpat kā mēs – nevēlējās ticēt, ka kāds varētu augšāmcelties no mirušajiem. Viņi bija reālisti, un tieši tālab viņi bija pārliecināti par realitāti un spēja sacīt: “Kungs patiesi ir augšāmcēlies, tam mēs visi esam liecinieki.”

Es tev pateicos, Kungs Jēzu, par tavu mācekļu šaubām un par to, ka varu par viņiem uzzināt tik daudz. Kad viņi pirmoreiz dzirdēja par tavu augšāmcelšanos, viņiem taču šķita, ka tās bija tukšas runas. Tomēr tu viņiem biji sacījis, ka tā notiks. Ja jau viņiem bija tik grūti ticēt un tomēr viņi varēja būt tik cieši pārliecināti, tad kādai cerībai jābūt arī mums visās mūsu šaubās. Tava patiesība un tava realitāte ir tik daudz lielākas par visu, kas nostājas tām ceļā. Mēs domājam

un vaicājam, mēs uzskatām un minam, bet tu esi, kas tu esi, un tavu realitāti neviens no mums nespēj izmainīt. Ļauj mums to sastapt, to ieraudzīt, tikt tās pārspētiem un pārlicinātiem, tā ka mēs varam rīkoties kā tavi pirmie mācekļi, kas cieši stāvēja savā apliecināšanā līdz pat nāvei. Āmen.

PIEKTDIENA PĒC LIELDIENĀM

Lasījums (Lk 24:36–49)

Viņiem tā runājot, Jēzus nostājās viņu vidū un sacīja viņiem: “Miers ar jums.” Satrūkušies un baiļu pārņemti, tie domāja, ka redz garu. Bet viņš tiem sacīja: “Kādēļ esat satraukti un jūsu sirdīs ceļas šaubas? Uzlūkojiet manas rokas un manas kājas – tas esmu es. Aptaustiet mani un skatieties, garam nav miesas un kaulu, kā jūs redzat man.” Un, to teicis, viņš parādīja viņiem rokas un kājas. Kad viņi no prieka vēl neticēja un brīnījās, viņš tiem sacīja: “Vai jums šeit ir kas ēdams?” Tad tie iedeva viņam ceptas zivs gabalu, un viņš to ņēma un ēda viņu acu priekšā. Tad viņš teica: “Šie ir mani vārdi, ko es jums sacīju, kad biju pie jums! Visam jāpiepildās, kas par mani sacīts Mozus bauslībā, praviešos un psalmos.” Tad viņš lika viņu prātam atvērties, ka tie saprastu Rakstus, un sacīja: “Tā ir rakstīts, ka Kristus cietīs un augšāmcelsies no mirušajiem trešajā dienā, un viņa vārdā visām tautām, sākot no Jeruzālemes, tiks sludināta atgriešanās, lai saņemtu grēku piedošanu; jūs tam esat liecinieki. Un, redzi, es jums sūtu sava Tēva apsoliјumu. Bet jūs palieciет pilsētā, līdz tapsiet ietērpti spēkā no augšienes.”

“[...] tas esmu es.” (Lk 24:39)

Pēc tam, kad Lūka mums ir izstāstījis par Lieldienu rīta notikumiem un par diviem mācekļiem ceļā uz Emmausu (Otro Lieldienu evaņģēlija tekstu), viņš nonāk pie tā, kas notika Lieldienu vakarā. Pirms tam bija noticis kaut kas nozīmīgs: Jēzus bija parādījies Pēterim. Kad abi mācekļi atgriezās no Emmausas, viņi bija uzzinājuši varenus jaunumus: “Kungs patiesi ir augšāmcēlies un parādījies Sīmanim.” Kad Pāvils atgādina augšāmcelšanās pamatpatiesību, viņš pasaka arī to, ka Jēzus “parādījās Kēfam, pēc tam tiem divpadsmit” (1Kor 15). Bet, kā tas notika, kad Jēzus uzmeklēja ticības noliedzēju Pēteri, to mēs nezinām.

Lieldienu vakarā mācekļi bija sapulcējušies aiz slēgtām durvīm. Acīmredzot viņi rēķinājās ar risku piedzīvot varmācīgu izturēšanos vai apcietināšanu. Tad ierodas Jēzus un pēkšņi nostājas viņu vidū. Pirmā reakcija atkal bija izbailes un satraukums. Lai gan viņi nupat bija gavilējuši, ka Skolotājs bija dzīvs, tomēr šī īstenība bija pāri viņu saprašānai. Viņi reaģēja tāpat, kā būtu reaģējuši mēs, ja kāds tuvs radnieks, kuru mēs nupat būtu guldījuši kapā, pēkšņi nostātos mūsu vidū. Viņiem šķita, ka redz spoku. Taču Jēzus viņiem lūdza pārlicināties, ka tas bija viņš pats. Viņš bija tikpat īsts kā iepriekš. Viņam bija ķermenis. Viņš paņēma ēdienu, ko tie viņam pasniedza, un ēda to.

Šādas smalkas detaļas viņiem pamazām palīdzēja saprast notikušo. Skolotājs bija pavisam īsts, tas pats Jēzus, kas agrāk, tomēr viņš bija pilnīgi pārvērstš, vairs netiekot pakļauts ne laika, ne telpas ierobežojumiem. Viņš varēja nākt un iet caur aizvērtām durvīm, kā pats to vēlējās.

Taču viņš ar tiem par to nerunāja. Viņiem bija gana zināt, ka viņš ir dzīvs. Viņiem nu bija svarīgi iemācīties saprast, ka viņš bija miris viņu labad. Tālab Lūka mums raksta, ka Jēzus “lika viņu prātam atvērties, ka tie saprastu Rakstus”. Rakstos – mūsu Vecajā Derībā – jau bija aprakstīts un izskaidrots, kas nu bija noticis viņu vidū: tas, ka Mesijam bija jācieš un trešajā dienā jāceļas augšām no mirušajiem.

Tur bija arī aprakstīts, kam nu jāseko, jo Jēzus vārdā visām tautām “tiks sludināta atgriešanās, lai saņemtu grēku piedošanu”.

Proti, mēs drikstam lasīt mūsu Veco Derību kā liecību par Jēzu. Labāko skaidrojumu īstajai nozīmei Vecajā Derībā mēs atrodam Jēzus paša dzīvē. Tur mēs varam ieraudzīt un saprast, uz ko nākotnē norādīja visa Israēla vēsture un kas bija kodols visā, ko Dievs ir teicis caur saviem praviešiem. Var skaidri pamanīt, kā mācekļi pēc augšāmcelšanās sāka lasīt Rakstus ar jaunām acīm. Jānis to izsaka šādi: “Tad, kad viņš bija uzcēlies no mirušajiem, viņa mācekļi atcerējās, ka viņš tā bija runājis, un sāka ticēt Rakstiem [...] To viņa mācekļi sākumā nesaprata, bet, kad Jēzus tika pagodināts, tie atcerējās, ka tas par viņu bija rakstīts un tie viņam to bija darījuši.”

Kungs, es tevi lūdzu, ka tu atdarītu arī mūsu saprašānu tagad, mūsu laikos, tā ka mēs varētu saprast Rakstus. Tev ir atslēgas to saprašānai. Ja mēs pazīstam tevi, tad spējam tos saprast. Un, tos saprazdami, mēs mācāmies arvien labāk iepazīt tevi. Jo vien tu spēj paveikt to visu, esot mūsu dzīvais Kungs, nākot mūsu vidū un mums tos skaidrojot. Tā tu šodien taču dodies cauri pasaulei: šai dzīvajā Vārdā, ko mums esi sūtījis. Ļauj mums tajā tevi satikt tik dzīvu, kāds vien tu esi. Ļauj mums arī ieraudzīt tavu tēlu un pamanīt, ka tu esi nostājies mūsu vidū. Saki mums, ka tu pats uz mums runā un tu pats šeit mūs apciemo. Mūsu dzīvais Kungs, ļauj mums sadzirdēt tavu balsi un to atpazīt. Āmen.

SESTDIENA PĒC LIELDIENĀM

Lasījums (Mt 28:1–20)

Pēc sabata, pirmajai nedēļas dienai austot, Marija Magdalēna un otra Marija nāca kapu aplūkot. Un, redzi, notika liela zemestrīce, un Kunga eņģelis nāca no debesīm, pienācis novēla akmeni un apsēdās uz tā. Viņa izskats bija kā zibens un drēbes baltas kā sniegs. Sargi drebēja no bailēm un bija kā miruši. Tad eņģelis uzrunāja sievietes: “Nebīstieties! Es zinu, ka jūs meklējat Jēzu, kas bija krustā sists, viņa šeit nav, jo viņš ir augšāmcelies, kā viņš bija sacījis. Nāciet, skatiet to vietu, kur viņš tika guldīts. Un steidzieties un sakiet viņa mācekļiem, ka viņš ir augšāmcelies no mirušajiem. Redzi, viņš pirms jums noies uz Galileju, tur jūs viņu redzēsiet. Redzi, es jums to jau esmu teicis.” Tad tās steigšus devās prom no kapa, baiļu un liela prieka pārņemtas, tās skrēja pasludināt šo vēsti viņa mācekļiem. Pēkšņi tām pretī nāca Jēzus, sacīdams: “Esiet sveicinātas!” Viņas pienāca klāt, apkampa viņa kājas un viņu pielūdza. Tad Jēzus tām sacīja: “Nebīstieties! Ejiet paziņojiet mani brāļiem, lai tie dodas uz Galileju, tur tie mani redzēs.”

Sievietēm aizejot, daži sargi devās uz pilsētu paziņot virspriesteriem visu, kas bija noticis. Un virspriesteri, sanākuši kopā ar vecajiem, nosprieda dot kareivjiem daudz naudas un viņiem teica: “Sakiet, ka viņa mācekļi atnāca naktī, kad gulējāt, un viņu izzaga. Un, ja tas nāks ausīs pārvaldniekam, tad mēs to pārliecināsim un jūs pasargāsim no nepatīkšanām.” Kareivji paņēma naudu un darīja, kā bija mācīti. Un šis stāsts ir izplatīts jūdu vidū līdz pat šai dienai.

Bet viņa vienpadsmit mācekļi devās uz Galileju, uz to kalnu, ko Jēzus tiem bija norādījis. Un tie, viņu ieraudzījuši, pielūdza viņu, taču daži šaubījās. Jēzus, piegājis klāt, tiem sacīja: “Man ir dota visa vara debesīs un virs zemes, tādēļ ejiet un dariet par mācekļiem visas tautas, tās kristīdami Tēva, Dēla un Svētā Gara vārdā, tās mācīdami turēt visu, ko es jums esmu pavēlējis; un, redzi, es esmu ar jums ik dienas līdz laiku beigām.”